

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentaria Ac Disputationes In Primam Partem Divi Thomae

Cvm Variis Indicibus

De Deo Effectore, Creaturarvm Omnium Tractatus II. De Opere Sex
Diervm, Ac Tertivs De Anima

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1622

Elenchvs Capitvm Libri Tertii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93575](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93575)

9.
Respon-
sio
Catholice
in
Gen.

Facile esset utriusque parti dubitationis satisfacere, si vera esset quorundam sententia, qui dixerunt, statim ab initio, seu ab illo primo septimo die statuisse Deum legem sanctificationis sabbati, obligando omnes homines ad observationem sabbati, cessando in illo ab omnibus operibus non pertinentibus aliquo modo ad cultum Dei, qui omnia creavit, & in illo die à suis operibus cessavit. Nam si hæc sententia vera esset, satis magna fuisset tunc data benedictio, & sanctificatio illi diei, diuino cultui illum consecrando. At verò sententia illa falsa est, ut ex Patribus. Iren. Tertul. Euseb. & Damasc. ostendi in tom. 1. de Relig. tract. 2. lib. 2. cap. 1. Et est communis sententia Theologorum dicentium, præceptum illud quoad illam temporis circumstantiam ceremoniale fuisse: ideoque neque ante legem Moysis inceptum, neque tunc omnes homines, sed solum Iudaicum populum obligasse. Accedit optima ratio, quam Pereira tetigit, quia aliàs præceptum illud de observatione sabbati etiam in statu innocentie obligasset, quia ante lapsum hominis latum fuisset. Consequens autem est incredibile, tum quia in illo statu nullum fuit præceptum diuinum positum, præter illud de non edendo fructus arboris scientie boni, & mali. Tum etiam, quia in illo statu esset superuacaneum, cum in eo statu ferè nihil esset, quod homines à diuino cultu, & contemplatione auocaret. Denique tale præceptum nec aliunde ostendi potest, neque ex verbis citatis colligitur, quia in eis nullum est, quod propriam vim præcipiendi, aut obligandi præferat, & sine tali obligatione commodum sensum habere possunt.

Refutatur
ex Patribus.

Itæ rationes.

10.
Ad argum.
contra Bene-
dict. in n. 8.

Quod ergo attinet ad verbum *benedixit*, rectè intelligi potest Deus, multa beneficia in hoc die mundo contulisse, propter quæ merito hunc diem benedixisse dicatur. Hoc ex supra dictis patet, nam in hoc die quasi stabilivit Deus opus suum, quod perfecerat, & quasi fixum statum, & suo modo perpetuum illi contulit. Nam tunc coepit illud

perfectum conferre ex decreto firmo, & immutabili, & ex eodem auxilium dedit, seu obtulit, ut res iam productæ multiplicari, & conservari possent. Nam hæc omnia in verbis *compleuit, & cessauit* comprehendi possunt, ut exposuimus. Et hunc sensum approbat D. Thomas supra ar. 3. dicens benedictionem ad multiplicationem pertinere. Imò Caietan. putat, hoc esse significatum in illis verbis, *cessauit ab opere suo quod creauit Deus ut faceret*, nam existimat, non Deum, sed opus Dei esse suppositum verbi, ut faceret, ita ut sensus sit, creasse Deum mundum ut faceret multiplicando, & generando, quod plus fortasse habet acuminis, quam soliditatis, parum verò refert. Potest etiam verbum *benedixit*, per verbum *sanctificauit* explicari, quia quæcunque sanctificatio aliqua benedictio est.

Quod itaque ad sanctificationem attinet, putarunt aliqui, licet tunc illa referatur per quamdam anticipationem, non tamen fuisse tunc datam sanctificationem, sed tempore legis. Ita Beda, & A. bul. Quod quidem suo modo verum est, quoad ætalem obseruantiam illius diei, ut diximus. Nilominus tamen dici potuit dies ille à principio sanctificatus, id est, propositus ac declaratus ut maximè conueniens, & congruum, ad colendum Deum in memoriam beneficii creationis: & præterea quia Deus ex tunc destinauit illum, ut tempore opportuno peculiari præcepto eundem sibi consecraret. Hoc ergo satis est ad illum sanctificationis modum, cui adiuncta est multiplex significatio sacra, nam per illius diei requiem significata censetur requies Christi Domini in sepulchro post consummatum opus redemptionis, & requies beatorum in Patria post consummatos huius vitæ labores, iuxta illud ad Hebr. 4. *Itaque requiem quiescat populo Dei. Qui enim ingressus est requiem eius, etiam requiescat ab operibus suis, sicut à suis Domini.* Unde etiam dixit Augustin. epist. 119. cap. 9. quod illa *requies Dei, requiem sine fine significat.*

ELENCHVS CAPITVM LIBRI TERTII

- Cap. I. **A**n corpus Adæ fuerit immediatè à Deo ex limo terræ productum.
II. **A**n corpus Eue ex costa Adæ fuerit productum, & quo modo.
III. **A**n primi homines perfectissima corpora in sua creatione acceperint.
IV. **Q**uo tempore primi homines creati fuerint quantum ad corpora.
V. **A**n primi homines in Paradiso terrestri, vel extra illum fuerint creati.
VI. **D**e Paradiso terrestri, quis vel qualis locus sit, vel fuerit.
VII. **A**n formati corporibus primorum hominum in eodem instanti Deus animas illorum creauerit, corporibusque coniunxerit.
VIII. **A**n primus homo fuerit secundum animam creatus ad imaginem & similitudinem Dei.
IX. **A**n primi homines cum perfecta scientia rerum naturalium creati fuerint.
X. **A**n Adam ante peccatum tam perfectam scientiam habuerit, ut decipi in naturalibus non posset.
XI. **A**n Adam in virtutibus voluntatis rectus, ac perfectus creatus fuerit.
XII. **V**trum in Adam appetitus sensitiuus ita fuerit subiectus voluntati, & rationi, ut nunquam aut eam præueniret, aut illi imperanti repugnaret.
XIII. **A**n in statu innocentie, potuerint homines peccare simul in eodem statu perseverando.
XIV. **A**n homo creatus fuerit aliquo modo immortalis, & impassibilis.
XV. **D**e ligno vitæ, & quomodo, quantag. efficacia homini immortalitatem largiretur.
XVI. **A**n homo in statu innocentie peculiare dominium tanquam proprium illius status donum, ac beneficium acceperit.
XVII. **A**n primus homo in statu gratie creatus fuerit.
XVIII. **Q**uam perfectam rerum supernaturalium cognitionem homo ante peccatum habuerit.
XIX. **A**n Adam in statu innocentie per proprios actus sanctificatus fuerit, & consequenter meritum gloriæ habuerit.
XX. **A**n præter omnia dona naturæ, & gratiæ habuerit homo in statu innocentie originalem intelligentiam, quæ fuerit donum ab omnibus supra dictis distinctum.
XXI. **Q**uale fuerit præceptum datum Adæ in Paradiso, & cur impossibile fuerit.

LIBER